

Čj. UOOU-10704/16-8

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 29. listopadu 2016 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: [REDACTED]

[REDACTED] v souvislosti se zpracováním osobních údajů vlastníků, nájemců, podnájemců, manželů a manželek nájemců a dalších členů domácností bytových a nebytových jednotek (dále také „dotčené osoby“), které jsou ve vlastnictví nebo správě účastníka řízení, tj. cca [REDACTED] bytových jednotek z celkového počtu [REDACTED] bytových i nebytových jednotek ve [REDACTED] bytových domech,

- I. tím, že jako správce v období od 1. června 2000 (tj. od nabytí účinnosti zákona č. 101/2000 Sb.), resp. jako zpracovatel od uzavření smluv o správě s příslušnými společenstvími vlastníků jednotek či bytovými družstvy nejméně do 13. července 2016 zpracovával osobní údaje, které nebyly nezbytné pro plnění příslušného smluvního vztahu, a to v případě všech dotčených osob v rozsahu rodné číslo a v případě nájemců dále v rozsahu místo narození, stav, označení zaměstnavatele, funkce v zaměstnání (u členů družstva), číslo občanského průkazu, datum sňatku a počet dětí, v případě manželů a manželek nájemců osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, titul, datum narození, místo narození, stav, adresa trvalého bydliště, označení zaměstnavatele, číslo občanského průkazu, datum sňatku a počet dětí, v případě dalších členů domácnosti osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, vztah ke členu družstva, adresa bydliště, a v případě podnájemců osobní údaje v rozsahu, číslo občanského průkazu a státní poznávací značka (resp. registrační značka) vozidla,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu,
- II. dále tím, že jako správce v období od 1. června 2000 (tj. od nabytí účinnosti zákona č. 101/2000 Sb.), resp. jako zpracovatel od uzavření smluv o správě

s příslušnými společenstvími vlastníků jednotek či bytovými družstvy nejméně do 13. července 2016 uchovával osobní údaje dotčených osob i v případě, kdy se vlastník, nájemce či podnájemce z bytové jednotky odstěhoval, bytovou jednotku prodal nebo zemřel a uchování těchto údajů nebylo nezbytné pro uplatnění případných nároků z původně uzavřené smlouvy nebo pro plnění právních povinností účastníka řízení a současně neměl vypracovaný skartační řád, tedy doba uchování nebyla stanovena na základě účelu zpracování,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování,

- III. dále tím, že jako správce osobních údajů při provozu aplikace [REDAKCE], v přesně nezjištěné době, od roku 2015 nejméně do 13. července 2016, nedostatečně informoval subjekty údajů o zpracování osobních údajů, neboť jim nesdělil, zda je poskytnutí jejich osobních údajů dobrovolné či povinné a jaký následek by mělo, pokud subjekt údajů odmítne poskytnout všechny nebo některé osobní údaje, a dále nedostatečně informoval subjekty údajů o tom, že v případě využití aplikace [REDAKCE] jsou uchovávány údaje, na základě kterých by mohl být subjekt údajů (uživatel této aplikace) identifikován,

porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce při shromažďování osobních údajů informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy, a dále povinnost subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21, a poučit subjekt údajů o tom, zda je poskytnutí osobního údaje povinné či dobrovolné,

- IV. dále tím, že v době nejméně od 12. prosince 2014 nejdéle do 18. listopadu 2015 jako zpracovatel osobních údajů členů [REDAKCE] nepřijal dostatečná opatření k zabezpečení osobních údajů, aby nedošlo ke zveřejnění měsíčních předpisů záloh u [REDAKCE] členů [REDAKCE] obsahujících osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště a informace o bytové jednotce a souvisejících měsíčních zálohách, a to na internetové adrese [REDAKCE],

porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů,

a tím spáchal

v bodech I správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť shromažďoval osobní údaje v rozsahu, který neodpovídá stanovenému účelu,

v bodě II správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., neboť uchovával osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování,

v bodě III správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť neposkytl subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

v bodě IV správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 250.000 Kč
(slovy dvě stě padesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), d), f) a h) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti se zpracováním osobních údajů vlastníků, členů bytového družstva a dalších osob, bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, [REDAKCE], doručeno dne 6. října 2016. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný inspektorkou Úřadu JUDr. Jiřinou Rippelovou v rámci kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech 1. února až 9. července 2016, včetně protokolu o kontrole čj. UOOU-10249/15-26 ze dne 23. června 2016.

Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení měl v roce 2000 ve správě cca [REDAKCE] jednotek, z toho cca [REDAKCE] bytů. V současné době je to cca [REDAKCE] bytových i nebytových jednotek, z toho cca [REDAKCE] bytů, tj. cca [REDAKCE] bytových domů. S každým společenstvím vlastníků jednotek nebo bytovým družstvem má účastník řízení uzavřenou smlouvu o správě domu. Na základě těchto smluvních vztahů účastník řízení poskytuje klientům služby týkající se správy bytového fondu, zahrnující ekonomické služby, technicko-provozní servis, správní činnost, případně další doplňkové služby dle požadavků společenství vlastníků jednotek a bytového družstva. Účastník řízení dále spravuje byty, které byly a jsou v jeho vlastnictví. Jedná se o družstevní byty, u kterých družstevníci nepožádali o převod bytových jednotek do svého vlastnictví.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že účastník řízení mj. na základě Smlouvy o správě bytových a nebytových jednotek uzavřené s [REDAKCE] dne 31. srpna 2014, Smlouvy o správě společných částí domu a pozemku uzavřené

se [redacted] dne 4 června 2010 nebo Příkazní smlouvy uzavřené se [redacted] dne 31. srpna 2014, zpracovával osobní údaje vlastníků, nájemců, podnájemců, manželů a manželek nájemců a dalších členů domácnosti bytových a nebytových jednotek v jeho vlastnictví nebo správě. Účastník řízení přitom zpracovával tyto kategorie osobních údajů: v případě vlastníků či nájemců bytů a nebytových prostor, které byly svěřeny účastníku řízení k výkonu správy, v rozsahu jméno, příjmení, titul, datum narození, případně rodné číslo, adresa trvaného pobytu, doručovací adresa, telefonní číslo, e-mail. U nájemců bytů (družstevníků) a jejich manželů (manželek) v rámci výkonu správy bytů či nebytových prostor ve vlastnictví účastníka řízení v rozsahu jméno, příjmení, titul, datum narození, místo narození, rodné číslo, stav, adresa trvalého bydliště, zaměstnavatel. U členů družstva dále v rozsahu funkce v zaměstnání, číslo občanského průkazu, datum sňatku a počet dětí. U dalších osob (členů domácnosti) v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, vztah ke členu družstva, adresa bydliště. U podnájemců v rozsahu jméno, příjmení, rodné číslo, trvalé bydliště, korespondenční adresa, číslo občanského průkazu, státní poznávací značka vozidla.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že účastník řízení na základě Smlouvy o správě bytových a nebytových jednotek uzavřené s [redacted] dne 31. srpna 2014, Smlouvy o správě společných částí domu a pozemku uzavřené se [redacted] dne 4 června 2010 nebo Příkazní smlouvy uzavřené se **společností** [redacted], dne 31. srpna 2014 v jednotném informačním systému (dále jen „JIS“) uchovával všechna uložená data, tedy osobní údaje, a to i poté, kdy se např. vlastník bytu odstěhoval nebo prodal byt, a to i v případě všech osobních údajů, které účastník řízení získal od roku 1959. Tyto osobní údaje účastník řízení často podle svého vyjádření využívá např. k vymáhání dluhů, k vyúčtování záloh a informace staršího data jsou požadována například soudem v rámci dědického řízení, od exekutorů apod. Podle účastníka řízení jsou pro něj i historická data potřebná pro případ pokud se v systému JIS vyskytnou chyby, aby je mohl opravit, neboť při převodu dat k jednotlivým bytovým i nebytovým jednotkám mohlo v minulosti dojít k chybám. Systém JIS byl uveden do provozu v roce 2008. Z kopie smlouvy založené ve spisovém materiálu „Nájem družstevní garáže“ bylo zjištěno, že účastník řízení uchovával veškeré dokumenty, které získal od prvního přidělení garážového boxu až do současnosti, přičemž většina dokumentů obsahuje údaje o osobách, které již nejsou nájemci předmětné garáže, a jeden z bývalých nájemců již ani nežije. Z vyjádření vedoucího právního oddělení účastníka řízení ze dne 17. března 2016 navíc vyplývá, že účastník řízení nedisponuje dokumentem upravující spisový a skartační řád, avšak dle svého tvrzení sleduje oběh dokumentů, kdy vyřazování a výběr archiválií poté probíhá dle povahy a účelu dokumentů bez skartačního řízení.

Dále ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení je provozovatelem aplikace [redacted]. Ze spisového materiálu vyplývá, že informační povinnost je řešena jako součást souhlasu a pro zpracování osobních údajů aplikací [redacted] účastník řízení informuje subjekty údajů o kategoriích jím zpracovávaných osobních údajů prostřednictvím licenčního ujednání. Součástí tohoto ujednání je [redacted]

[redacted] Dále bylo zjištěno, že účastník řízení při provozu aplikace [redacted] využívá tzv. cookies, a to pouze cookies, která zajišťují

je klientem účastníka řízení). Z uvedeného Print Screenu internetových stránek dále vyplývá, že tento dokument byl přístupný s největší pravděpodobností od 12. prosince 2014 nejpozději do 18. listopadu 2015. Dle vyjádření účastníka řízení byl tento dokument zveřejněn chybou zaměstnankyně účastníka řízení, kdy omylem dokument uložila do sekce internetových stránek klienta, která není zabezpečena heslem. Po upozornění na závadný stav členem [REDAKCE] byl dokument z veřejně přístupné sekce odstraněn.

Z vyjádření účastníka řízení, které bylo Úřadu doručeno dne 17. července 2016, vyplývá, že je připraven přijmout konkrétní opatření k odstranění kontrolou zjištěných nedostatků a popsal konkrétní opatření v příloze k tomuto vyjádření připojené.

Dne 21. října 2016 bylo Úřadu doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém sdělil, že v části I. oznámení o zahájení správního řízení se uvádí, že se zpracování uvedených osobních údajů týká celkem [REDAKCE] bytových jednotek, což je podle něj nepřesný údaj a odkázal na protokol z ústního jednání a místního šetření Úřadu čj. UOOU-10249/15-12 ze dne 9. 3. 2016, ve kterém se na str. 2 uvádí: „V současné době je to cca [REDAKCE] jednotek, z toho asi [REDAKCE] bytů...“. K tomu účastník řízení uvedl, že část uživatelů jednotek užívá jako vlastníky či nájemce více jednotek současně a tím dochází k další redukci celkových počtů spravovaných jednotek s tím, že typ a rozsah údajů evidovaných u bytových jednotek je odlišný (širší) než u jednotek nebytových a uvedení vyššího počtu bytových jednotek zvýrazňuje okolnost svědčící v jeho neprospěch.

K tvrzení Úřadu, že osobním údajem, který není nezbytný k naplnění stanoveného účelu, je i údaj o rodném čísle, účastník řízení uvedl, že podléhá zákonné povinnosti řádně vést evidenci svých členů, a odkázal na § 580 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), a pro řádné vedení evidence je z povahy věci nutný unikátní rozlišovací znak umožňující spolehlivě odlišit jednotlivé členy. Podle názoru účastníka řízení takové zpracování rodného čísla nejenže není v rozporu s právem subjektu údajů (člena družstva) na ochranu jeho soukromého a osobního života ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., ale naopak slouží pro ochranu tohoto subjektu, neboť chrání jeho majetková práva, kdy chybné vedení evidence bez unikátního rozlišovacího prvku může vést k nemalé škodě na majetku příslušného člena družstva v důsledku záměny družstevních podílů apod. Dále účastník řízení uvedl, že podléhá obdobné povinnosti i u svých smluvních partnerů, tj. bytových družstev a společenství vlastníků jednotek, kteří na něj svou zákonnou povinnost (u bytových družstev podle výše zmíněného § 580 zákona č. 90/2012 Sb., u společenství vlastníků jednotek podle § 1177 a 1178 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) jen smluvně přenášejí. Podle účastníka řízení postup v souladu s názorem Úřadu, tj. nepoužívání rodných čísel jako unikátního identifikátoru, resp. jejich likvidace, by tak znamenal porušení výše uvedených zákonných ustanovení, neboť fyzické osoby není možné pro účel správy nemovitostí dostatečně identifikovat pouze jménem, příjmením, datem narození a adresou trvalého pobytu s tím, že adresu trvalého pobytu nemá účastník řízení možnost nijak ověřit, neboť nemá jakožto soukromoprávní subjekt přístup k Registru obyvatel.

Účastník řízení dále uvedl, že u ostatních, v části I. oznámení o zahájení správního řízení označených druhů osobních údajů, Úřad při provedené kontrole nezohlednil, v jaké míře docházelo ke zpracování pouze formou neodstranění již nevyužívaných

osobních údajů, a v jaké míře docházelo ke zpracování širšímu, tj. ve formě i aktivního využívání těchto údajů. Podle účastníka řízení u údaje o datu sňatku a údajů u manželů a manželek nájemců se Úřad při kontrole nevypořádal s nutností evidence tohoto údaje pro posouzení práv souvisejících se společným nájmem bytu mezi manžely a se společným členstvím manželů v družstvu ve smyslu § 703 až 706 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. prosince 2013, resp. ve smyslu § 745 až 750 občanského zákoníku a § 739 a 740 zákona č. 90/2012 Sb. Účastník řízení dále uvedl, že obdobně se Úřad nevypořádal s nutností evidence i některých dalších údajů, jejichž vedení je dle jeho názoru nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů účastníka řízení či jeho smluvních partnerů, kdy se jedná např. o evidenci identifikačních údajů týkajících se příslušníků domácnosti či o evidenci identifikačních údajů týkajících se podnájemců. V této souvislosti upozornil na to, že v rámci nájmu bytů mají dle občanského zákoníku členové domácnosti nájemce a podnájemci zcela odlišný status a je tedy třeba mít o těchto osobách dostatečné informace z důvodu jejich rozlišení. Současně jsou tyto informace důležité i pro stanovení, jak dlouho ta která osoba v bytě žije, což je podstatné např. pro plnění podmínek souvisejících s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty.

Účastník řízení dále uvedl, že oznámením bylo zahájeno správní řízení, ačkoliv bylo již v téže věci Úřadem vydáno rozhodnutí ve formě příkazu dle § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které mu bylo doručeno dne 16. září 2016. Dle účastníka řízení mu bylo v tomto příkazu uloženo ve věci celkem osm rozsáhlých povinností k nápravě protiprávního stavu. K tomu uvedl, že podle § 40a zákona č. 101/2000 Sb., dojde – li k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti, může Úřad upustit od uložení pokuty. Zmíněný příkaz nabyl právní moci a účastník řízení tak legitimně očekával, že toto probíhající řízení bude po uplynutí stanovených lhůt dále pokračovat zhodnocením splnění Úřadem uložených povinností. Podle účastníka řízení bylo vedle toho Úřadem doručeno výše uvedené oznámení, kterým se v rozporu s § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. zahajuje další řízení, a to v téže věci (zabývá se tímtež skutkovým zjištěním). Přitom i v řízení před správními orgány platí obecná zásada ne bis in idem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2005, čj. 2 Afs 206/2004).

Na závěr účastník řízení uvedl, že akceptoval závěry a doporučení Úřadu beze zbytku a nyní činí intenzivní kroky k realizaci uložených opatření, tedy k nápravě nepříznivého stavu, přičemž se při této své činnosti řídí především konzultacemi s Úřadem. Vzhledem k této skutečnosti a v souvislosti s § 40a zákona č. 101/2000 Sb., který umožňuje upustit od uložení pokuty, účastník řízení žádá Úřad o shovívavost.

K předmětu řízení lze konstatovat, že údaje o fyzických osobách v rozsahu shromažďovaném účastníkem řízení při správě nemovitostí ve vlastnictví účastníka řízení a nemovitostí svěřených účastníku řízení k výkonu správy jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k jednoznačně určenému, resp. určitelnému subjektu údajů.

Účastník řízení je správcem osobních údajů nájemců u těch jednotek, které vlastní, ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. a současně je zpracovatelem

osobních údajů u ostatních bytů a nebytových prostor, které mu byly smluvně svěřeny do správy, ve smyslu § 4 písm. k) zákona č. 101/2000 Sb. Osobní údaje dotčených subjektů údajů nepochybně zpracovává ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je mj. shromažďuje, používá a uchovává, tedy s nimi provádí operace tímto zákonem předpokládané. V případě provozu aplikace [REDAKCE] je pak účastník řízení v postavení správce, neboť určil účel a prostředky zpracování osobních údajů prostřednictvím uvedené aplikace, provádí toto zpracování, a tedy za něj odpovídá.

K výroku I tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. je povinností správce a s odkazem na § 7 téhož zákona také zpracovatele osobních údajů shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanového účelu.

S ohledem na uvedenou povinnost je tedy třeba v prvním kroku přesně definovat účel, za kterým účastník řízení osobní údaje, které shromáždí, zpracovává. V případě, že se jedná o jednotky v jeho vlastnictví, je takovým účelem především plnění smlouvy týkající se nájmu bytových i nebytových jednotek, resp. poskytování služeb dotčeným osobám, které v jednotce bydlí nebo ji užívají. V případě jednotek, které účastník řízení spravuje na základě smlouvy, se pak jedná především o údaje související s poskytováním služeb, přičemž rozsah takových služeb je definován smlouvou uzavřenou s příslušným společenstvím vlastníků jednotek nebo bytovým družstvem. Součástí takto zpracovávaných osobních údajů jsou samozřejmě i údaje nezbytné pro případné navazující uplatnění práv ze smlouvy či jejího porušení. Všechny výše uvedené osobní údaje je pak účastník řízení oprávněn zpracovávat bez souhlasu dotčených subjektů údajů, a to na základě § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je to nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů.

Pokud se týká obecně vymezeného rozsahu osobních údajů potřebných k identifikovatelnosti subjektu údajů pro smluvní vztah je třeba odkázat na § 3019 občanského zákoníku, podle kterého údaj, podle nichž lze člověka zjistit, jsou zejména jméno, bydliště a datum narození, popřípadě identifikující údaj podle jiného právního předpisu.

Nad rámec uvedených obecných pravidel některé právní předpisy upravují rozsah osobních údajů, který je možno zpracovat za konkrétním účelem, speciálně. V případě bytových družstev se podle § 580 odst. 2 písm. a) zákona č. 90/2012 Sb. do seznamu členů družstva zapisují jméno a bydliště nebo sídlo, případně také jiná členem určená adresa pro doručování.

V případě společenství vlastníků jednotek pak podle § 1177 občanského zákoníku věty první kdo nabyt jednotku do vlastnictví, oznámí to včetně své adresy a počtu osob, které budou mít v bytě domácnost, a podle § 1178 občanského zákoníku požádá-li o to vlastník jednotky, sdělí mu osoba odpovědná za správu domu jméno a adresu kteréhokoliv vlastníka jednotky nebo nájemce v domě. V případě, že příslušná jednotka má spoluvlastníky či je součástí společného jmění manželů nebo se jedná o společné členství v družstvu, je účastník řízení oprávněn zpracovávat a tedy i shromažďovat osobní údaje všech spoluvlastníků příp. společných členů.

Nelze tedy dojít k jinému závěru, než k tomu, že pokud se týká identifikačních údajů, jsou pro potřeby účastníka řízení nezbytné právě a jenom údaje v rozsahu stanoveném v § 3019 občanského zákoníku (jméno, příjmení, bydliště a datum narození), případně ve spojení s adresou pro doručování podle § 580 zákona č. 90/2012 Sb. Veškerá práva jak dotčených subjektů údajů, tak dalších subjektů, které jsou s účastníkem řízení ve smluvním vztahu, tak i účastníka řízení samotného jsou dostatečně chráněna. Současně pak účastník řízení samozřejmě zpracovává (a tedy i shromažďuje) další údaje, které se týkají užívání jednotky (např. počet osob, které mají v bytě svou domácnost, údaje týkající se vyúčtování apod.).

Účastník řízení shromažďoval nad rámec výše uvedeného tyto osobní údaje: v případě všech dotčených osob v rozsahu rodné číslo, v případě nájemců dále v rozsahu místo narození, stav, označení zaměstnavatele, funkce v zaměstnání (u členů družstva), číslo občanského průkazu, datum sňatku a počet dětí, v případě manželů a manželek nájemců osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, titul, datum narození, místo narození, stav, adresa trvalého bydliště, označení zaměstnavatele, číslo občanského průkazu, datum sňatku a počet dětí, v případě dalších členů domácnosti osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, vztah ke členu družstva, adresa bydliště, a v případě podnájemců osobní údaje v rozsahu číslo občanského průkazu a státní poznávací značku (resp. registrační značku) vozidla. Tyto údaje, s odkazem na výše uvedené však nejsou pro účely zpracování, které provádí účastník řízení, nezbytné.

Co se týče rodného čísla subjektů údajů, Úřad setrvává na svém veřejně opakovaně deklarovaném stanovisku, že jeho zpracování je primárně určeno pro veřejnoprávní vztahy; pro soukromoprávní vztahy není zpracování rodného čísla nezbytné a jeho použití musí stanovit zvláštní zákon nebo jeho nezbytnost musí z takového zákona vyplývat. V této souvislosti jako na primární zdroj odkazuje správní orgán opětovně na § 3019 občanského zákoníku, který je citován výše. Specifičnost rodného čísla, jako obecného identifikátoru občana, je nakonec doložena i právní úpravou provedenou zákonem č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), který stanoví právní tituly pro zpracování rodného čísla odchýlně od úpravy ostatních osobních údajů. Jedním z těchto titulů je i souhlas nositele rodného čísla s využitím jeho rodného čísla. K takovému souhlasu je však třeba uvést, že ani bezvadný právní titul nenahrazuje plnění dalších zákonných povinností, včetně plnění § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.

K argumentu účastníka řízení, že podléhá zákonné povinnosti řádně vést evidenci svých členů s odkazem na § 580 zákona č. 90/2012 Sb., kdy pro řádné vedení evidence je z povahy věci nutný unikátní rozlišovací znak umožňující spolehlivě odlišit jednotlivé členy, a dále to, že rodné číslo slouží pro ochranu účastníka řízení, neboť chrání jeho majetková práva, kdy chybné vedení evidence bez unikátního rozlišovacího prvku může vést k nemalé škodě na majetku příslušného člena družstva v důsledku záměny družstevních podílů apod., nelze s ohledem na výše uvedenou právní úpravu akceptovat. Přijmout, s ohledem na výše uvedený rozbor příslušných právních předpisů, pak nelze ani argument účastníka řízení, že obdobné povinnosti podléhá i u svých smluvních partnerů, tj. bytových družstev a společenství vlastníků jednotek, kteří na něj svou zákonnou povinnost (u bytových družstev podle výše zmíněného § 580 zákona č. 90/2012 Sb., u společenství vlastníků jednotek podle § 1177 a 1178 občanského zákoníku) jen smluvně přenášejí.

Účastník řízení tak shromažďováním osobních údajů uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.

K výroku II tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je účastník řízení jako správce resp. s odkazem na § 7 téhož zákona také zpracovatel osobních údajů povinen uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Po uplynutí této doby mohou být osobní údaje uchovávány pouze pro účely státní statistické služby, pro účely vědecké a pro účely archivnictví.

Doba uchování osobních údajů tak vždy musí odpovídat účelu jejich zpracování. Tím je v případě účastníka řízení především plnění smlouvy týkající se nájmu či pronájmu bytových i nebytových jednotek (především v případě jednotek, které jsou v jeho vlastnictví), resp. služeb, které jsou v souvislosti s jednotkou účastníkem řízení poskytovány (v případě jednotek ve vlastnictví i spravovaných na základě smlouvy), příp. navazujícího uplatnění práv ze smlouvy či jejího porušení. V praxi je tedy třeba, aby účastník řízení obecně u každé kategorie dotčených osob a typu smluvního vztahu měl vydefinována, po jakou dobu je třeba konkrétní osobní údaje uchovávat a z jakého důvodu.

V rámci kontroly však bylo zjištěno, že účastník řízení uchovává údaje, které aktuálně nevyužívá, a u kterých během kontroly sice blíže specifikoval, ale nedokázal dostatečně odůvodnit, z jakého důvodu po danou dobu osobní údaje uchovává. Účastník řízení dokonce některé osobní údaje uchovává od roku 1959 do současnosti. K tomu správní orgán podotýká, že s delší dobou uchování osobních údajů je spojeno i vyšší riziko např. možné ztráty či odcizení osobních údajů a zejména, pokud je uchováváno větší množství osobních údajů, jak je tomu právě u účastníka řízení. Pro dosažení souladu se zákonem tedy nestačí, aby účastník řízení jednorázově stanovil dobu zpracování (uchování) údajů, ale v závislosti na okolnostech je zapotřebí nezbytnost dalšího uchování průběžně vyhodnocovat a případně upravovat dobu uchování jednotlivých údajů nebo jejich kategorií. Účastník řízení má povinnost stanovit dobu zpracování osobních údajů jako dobu přiměřenou, která postačí k dosažení stanoveného cíle. Po uplynutí této doby uchovávané osobní údaje bezodkladně likvidovat.

Účastník řízení přitom prokazatelně uchovával osobní údaje dotčených osob i v případech, kdy se vlastník, nájemce či podnájemce z bytové jednotky odstěhoval, bytovou jednotku prodal nebo zemřel a uchování těchto údajů nebylo nezbytné pro uplatnění případných nároků z původně uzavřené smlouvy nebo pro plnění právních povinností účastníka řízení a současně neměl vypracovaný skartační řád. Doba uchování tak dle názoru správního orgánu nebyla stanovena na základě účelu zpracování, resp. nebyla relevantním způsobem stanovena vůbec.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že účastník řízení svým jednáním porušil také tuto povinnost uloženou mu zákonem.

K výroku III tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že podle § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb. má správce povinnost při shromažďování osobních údajů informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou

být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy, a dále povinnost subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21, a poučit subjekt údajů o tom, zda je poskytnutí osobního údaje povinné či dobrovolné, a o případných následcích takového odmítnutí.

Jak již bylo výše uvedeno, účastník řízení je jako provozovatel aplikace [REDAKCE] v postavení správce osobních údajů. Aplikace [REDAKCE] sice používala pouze cookies, které nejsou určeny ke sběru osobních údajů, nicméně nad rámec deklarovaný službou Google Analytics byly ukládány dva další údaje (interní alfanumerický identifikátor organizace, jejíž stránky jsou využívány, a interní číselný identifikátor přihlášeného uživatele). Účastník řízení současně požadoval prostřednictvím licenčního ujednání souhlas každého uživatele aplikace se zpracováním jeho osobních údajů. Tím vytvořil podmínky pro možné propojení informací o přístupu uživatelů aplikace k jejím jednotlivým částem s konkrétními identifikátory každého uživatele a tedy i pro možné profilování chování uživatele. Účastník řízení tak dle názoru správního orgánu ve svém souhrnu nedostatečně informoval subjekty údajů o tom, že v případě využití aplikace [REDAKCE] jsou uchovávány údaje, na základě kterých by mohl být subjekt údajů (uživatel této aplikace) identifikován. Informační povinnost podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. tak nebyla plněna v celém rozsahu.

Dále je třeba uvést, že součástí informací poskytovaných uživateli aplikace [REDAKCE] nebylo poučení o tom, zda je poskytnutí osobních údajů povinné či dobrovolné, respektive co se stane, pokud účastník licenčního ujednání odmítne předat všechny nebo některé osobní údaje, případně souhlas se zpracováním odvolá. Informační povinnost v rozsahu § 11 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. tak nebyla účastníkem řízení plněna.

K výroku IV tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že v souladu s § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je správce a zpracovatel povinen přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Splnění této povinnosti, tj. povinnosti přijmout dostatečná opatření směřující k tomu, aby osobní údaje nebyly vystaveny riziku neoprávněného zpracování či využití, předpokládá, že účastník řízení důsledně zváží veškerá rizika, která jsou s jím prováděným zpracováním osobních údajů spojená, a přijme odpovídající opatření k jejich maximálnímu vyloučení.

Povinnost dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a této povinnosti odpovídající skutková podstata správního deliktu je formulovaná jako odpovědnost za následek. Dojde-li tedy k následku předvídanému v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. (v tomto případě ke zveřejnění osobních údajů jako součástí měsíčních předpisů záloh u [REDAKCE] členů [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] na internetové adrese [REDAKCE]), což je v této věci nepochybné, znamená to, že se správce osobních údajů dopustil také správního deliktu.

Správní orgán v této souvislosti odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu k problematice objektivní odpovědnosti za správní delikt v rozsudku čj. 9 As 36/2007-59 (byť v jiné oblasti veřejného práva a bez výslovného zakotvení

liberačního ustanovení). Dle názoru správního orgánu je pojem „přijmout taková opatření“ v normě ukládající primární povinnosti (tj. v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.) nutno považovat za synonymum pojmu zajistit. Oba tyto pojmy je poté třeba dle názoru správního orgánu interpretovat jako garanci správce či zpracovatele osobních údajů za bezpečnost zpracování osobních údajů, tedy za to, že se s osobními údaji např. neseznámí žádná nepovolaná osoba. Jedině tento výklad je schopen zajistit efektivní fungování právní normy a naplnění jejího elementárního smyslu a účelu, kterým je naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí (viz opět rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 36/2007-59, www.nssoud.cz).

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Posuzování naplnění liberačního ustanovení je přitom závislé vždy na konkrétních okolnostech daného případu a nelze jej dle názoru správního orgánu jakkoliv předem zobecnit (při současném respektování limitu vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního řádu).

Správní orgán proto na základě shora uvedeného posoudil jednání účastníka řízení i z hlediska § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán v této souvislosti uvádí, že vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamena jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv např. spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry atp.).

Dle účastníka řízení byly předmětné osobní údaje zveřejněny chybou jeho zaměstnankyně, která omylem dokument uložila do sekce internetových stránek klienta, která není zabezpečena heslem. Dokument byl přitom z veřejně přístupné sekce odstraněn až po upozornění členem ██████████ ██████████ ██████████, a to po období několika měsíců. Účastník řízení tedy sám vlastní kontrolou neoprávněně zveřejnění osobních údajů dotčených subjektů ani po takovouto dobu nezjistil. Správní orgán má proto za prokázané, že účastník řízení nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, a že nepochybně existovaly další možnosti, jak mohl postupovat, aby nedošlo k neoprávněnému zveřejnění osobních údajů obsažených v měsíčních předpisech záloh (např. aplikace principu čtyř očí či průběžná kontrola plnění pracovních úkolů jednotlivých zaměstnanců apod.).

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., dále porušil povinnosti stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., dále porušil povinnosti stanovenou v § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost při shromažďování osobních údajů informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou

být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy, a dále povinnost subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21, a dále poučit subjekt údajů o tom, zda je poskytnutí osobního údaje povinné či dobrovolné, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., dále porušil povinnosti stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i jinému zneužití osobních údajů, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb.

Pokud se týká argumentu účastníka řízení, podle kterého s ním nelze vést dvě řízení v téže věci, je třeba uvést následující. Předmět řízení o uložení opatření k nápravě a řízení o správním deliktu a zejména pak jejich účel (dosažení nápravy na straně jedné a sankční na straně druhé) je zcela odlišný. V žádném případě tak nemůže být následným vedením těchto dvou řízení porušena zásada obsažená v § 48 správního řádu, tedy zásada ne bis in idem. Skutečnost, že (resp. zda vůbec) účastník řízení plní opatření, která mu byla v řízení o nápravných opatřeních uložena, hodnotí správní orgán při stanovení výše sankce, ale ani jejich samotné neprodlené splnění v celém rozsahu, neznámá, že na jednání lze automaticky aplikovat § 40a zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán dospěl k závěru, že závažnost jednání účastníka řízení, i s ohledem na níže uvedené okolnosti, které jsou hodnoceny při stanovení výše sankce, vysoce přesahuje stav, kdy by bylo možno věc vyřešit prostým uvedením zpracování do souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. Jinak řečeno, § 40a zákona č. 101/2000 Sb. stanovuje pouze diskreční oprávnění pro správní orgán, při jehož užití je však nepochybně vázán zásadou nediskriminace.

Při souběhu více správních deliktů se analogicky použije absorpční zásada upravená jinak v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tj. uloží se sankce za správní delikt nejpřísněji postižitelný. V případě účastníka řízení zákon stanoví za všechny jím spáchané správní delikty stejnou sankci. Správní orgán tak musel posoudit, který správní delikt považuje za nejzávažnější, a došel k závěru, že správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., tedy shromažďování osobních údajů v rozsahu nikoli nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, a to zejména s ohledem na počet dotčených subjektů údajů a dobu trvání protiprávního jednání.

Při stanovení výše sankce pak bylo jako k okolnosti zvyšující závažnost jednání účastníka řízení přihlédnuto k tomu, že mezi nadbytečnými osobními údaji, které účastník řízení zpracovával, bylo též rodné číslo jako obecný identifikátor občana. Další přitěžující okolností byla doba, po kterou byly nadbytečné osobní údaje shromažďovány (tedy více než 15 let) a též počet dotčených subjektů údajů (který lze řádově odvodit z počtu bytových jednotek, které účastník řízení vlastní či spravuje, v kombinaci s dobou, po kterou byly údaje shromažďovány, a který byl nepochybně minimálně v řádech tisíců). V neposlední řadě považuje správní orgán za přitěžující okolnost skutečnost, že bylo spácháno více správních deliktů najednou.

Na druhé straně jako ke skutečnosti snižující závažnost jednání účastníka řízení bylo přihlédnuto k aktivnímu jednání účastníka řízení směřujícího k nápravě protiprávního stavu.

Po zhodnocení všech výše uvedených okolností byla stanovena sankce v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u oddělení správních činností, které rozhodnutí vydalo, proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedkyni Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 29. listopadu 2016

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
vedoucí oddělení správních činností